

ON WEER STAAN BAAR

REBECCA YARROS

'Onbereikbaar is een prachtig verhaal vol gevoel en met het rauwe randje dat Rebecca Yarros' boeken kenmerkt. ****' – *Infinite Stories*

ONWEERSTAANBAAR

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd #1 Flight & Glory

Onbereikbaar #2 Flight & Glory

Onverwacht #3 Flight & Glory

Rebecca Yarros

ONWEERSTAANBAAR

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909204
ISBN e-book 9789401909211
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Hallowed ground*,
© 2016 Rebecca Yarros
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency
te Amsterdam, in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in
de Verenigde Staten.

Vertaling Bart Gijsbertsen, Havana Tekst
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto GettyImages-96393288

www.rebeccayarros.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, elec-
tronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

*Voor CW2 Phillip A. Johnson, CW2 Ian D. Manual, hun families
en de overige leden van de Witchdoctor 11 MedEvac-bemanning,
die een landing onder vuur riskeerden om mijn echtgenoot te
evacuëren, en slechts enkele maanden later zelf omkwamen
in Fallujah, Irak.*

*Iedere dag ben ik eindeloos dankbaar en vol ontzag
voor jullie opoffering.*

PROLOOG

Ember

Mijn hand zweefde boven de lijn waarop ik moest tekenen.

Efeze was tienduizend kilometer ver weg. Een vreemd land. Een vreemde taal. Maar ik zou tenminste binnen een straal van vijfduizend kilometer zijn van Josh. Voor twee maanden op hetzelfde continent.

Mijn vingers klemde zich vast om de pen en mijn naam verscheen in een vastberaden, vloeiende beweging op de lijn. Zo. Klaar. Ik zou het nieuwste lid zijn van het Ephesus Excavation Fall Team. Ik verzegelde de envelop en plakte er meteen de postzegels op, voor ik weer van gedachten zou veranderen.

Vijf keer kloppen op de deur, het gepatenteerde ritme van Paisley. Ze was stipt op tijd, zoals gewoonlijk. Maar ja, dat was ook makkelijk als je maar één deur verder woonde. Ik deed gauw mijn haar opnieuw in een staartje, stak mijn reservesleutel in de piepkleine zak van mijn hardloopbroek en deed open.

‘Goeiemorgen, moppie!’ zei ze grijnzend, in haar zuidelijke accent. ‘Ben je klaar voor een stevig stuk lopen?’

‘Ik heb mijn handtekening gezet.’ Ik zei het alsof ik een moord bekende.

‘Eindelijk! Echt, het is de goeie keus en ik ben superblij voor je! Laten we het straks vieren met een kop chai!’

‘Als jij met chai gewoon koffie bedoelt, zeg ik: goed idee,’ antwoordde ik, terwijl ik de brief in de bus deed en me omdraaide om de deur achter me op slot te draaien. Tien kilometer afzien verdiende sowieso een cafeïnehoudende beloning.

Kut. De verrekte sleutel bleef in het slot steken. Alweer.

‘Jezus. Ember...’ Paisleys gebroken gefluister gaf me koude rillingen.

Ik liet de sleutel voor wat die was en draaide me langzaam om, waar-

bij mijn loopschoenen piepend over het beton van onze gezamenlijke veranda schuurden.

Datzelfde gevoel overspoelde me weer – hetzelfde dat ik in Colorado had achtergelaten. Al voor ik mijn ogen kon sluiten voelde ik me misselijk worden... en ik wist het.

Ik wist het gewoon.

Ik keek naar onze stoep en met een geluidloze snik verdampte alle lucht uit mijn longen. Zo zou mijn wereld eindigen, onder een wolkeloze hemel op een zaterdagmorgen. *Jezus, nee. Josh. Alsjeblieft niet.* In mijn hoofd was zijn naam het liefste gebed, een wanhoopskreet van mijn ziel tot de zijne... waar hij ook was.

Paisley schudde haar hoofd terwijl ze mijn hand greep, onze vingers met elkaar verstrengelde en me bij de les hield. *Wie was het? O god, wie was het?* Er bestond geen goed antwoord.

Mijn wereld stond stil, alsof ik ergens wist dat ik dit moment tot in pijnlijk detail vast moest leggen – het zonlicht dat door de hangende bloemenmanden filterde waarin we net hadden geplant, de lachende kinderen een deur verderop, en de ernstige gezichten van de twee officieren die doelbewust op ons af kwamen lopen...

In blauw uniform.

HOOFDSTUK 1

Ember

Vier maanden eerder

‘Ik zeg alleen maar dat we niet allemaal zowat twee meter lang zijn, Joshua Walker.’ Ik kantelde mijn hoofd toen hij nog een stuk kookgerei waarvan mijn moeder ons had bezworen dat we het nodig hadden, boven in een van de keukenkastjes legde.

Josh vuurde die verdomde glimlach van hem op me af, en klapte met een zwiep van zijn hand het deurtje dicht, waarna hij me met zijn heupen vastpinde tegen het aanrecht. ‘Oké. Als je iets van de bovenste plank moet hebben, kom ik meteen naar je toe om het voor je te pakken.’

‘Daar gaat het niet om.’ Ik vocht tegen de glimlach die ik in de afgelopen twee dagen dat we samenwoonden vrijwel onafgebroken op mijn gezicht had gehad.

Je woont samen. Geen lange afstanden meer. Geen gemis meer.

Ik sloeg mijn armen om zijn nek en voelde met mijn vingertoppen aan het kortgeknipte haar van zijn achterhoofd. ‘Wat als je nou niet thuis bent?’

Zijn blik viel op mijn lippen. ‘Nou, misschien zou je kunnen kiezen om dan gewoon een keertje niet te fonduen?’

Ik kreeg het warm van die blik in zijn ogen – die blik die zich er niets van leek aan te trekken dat we nog maar net een uur geleden uit bed waren gerold. Hij verstevigde zijn greep, waardoor onze onderlijven precies op een lijn kwamen, en mijn hart sloeg op hol.

‘Maar misschien hou ik juist van gesmolten chocolade,’ fluisterde ik. ‘Daar kun je echt van alles mee doen.’ Zijn gloeiende bruine ogen hielden de mijne gevangen en daar zag ik het – dat verlangen dat ons de afgelopen twee jaar had vergezeld, dat

wachten om eindelijk bij elkaar te kunnen zijn, die ongelooflijke klik die me altijd al deed smelten als hij mijn naam fluisterde.

‘December.’

Meer niet. Ik was al een poeltje voor zijn lippen de mijne raakten. Zijn mond streek er licht als een veertje langs, één keer, twee keer, voor hij zijn lippen stevig op de mijne drukte, in een innige zoen, die me als een magneet naar hem toe trok. Ik legde mezelf voor hem open en Josh ging erop in, waarbij zijn tong de mijne met net genoeg frictie streelde om me in vuur en vlam te zetten.

Mijn hart stroomde over van zoveel emotie, dat ik niet meer wist of mijn lijf het nog wel aankon. Ik moest er onwillekeurig van lachen en in reactie voelde ik hem ook lachen, tegen mijn mond.

‘Is mij zoenen soms grappig?’ vroeg hij, terwijl hij me op het aanrecht tilde en zijn neus net onder mijn kaak begroef.

‘Nee!’ Ik giechelde weer, terwijl hij gromde.

Hij keek op en in zijn ogen zag ik mijn eigen pure vreugde gereflecteerd. ‘Wat dan?’

Ik traceerde met mijn vingers de ruwe contouren van zijn ongeschoren gezicht. De. Tering. Hij was echt een lekker ding. De afgelopen twee jaren hadden de laatste overblijfsels van het jongetje weg gestript en deze verrukkelijke vent op de een of andere manier nog onweerstaanbaarder gemaakt. ‘Ik ben gewoon gelukkig.’

‘Nou, dat is ook de bedoeling.’

‘Ik dacht aan het eindeloze heen en weer rijden tussen Nashville en Fort Rucker, al die weekenden en het afscheid nemen...’ En alle keren dat we ons allebei afvroegen hoelang onze relatie nog zo sterk zou kunnen blijven, zonder in hetzelfde postcodegebied te wonen.

Hij gaf me een teder kusje. ‘Geen afscheid meer.’

‘Belooft je het?’ Er sloop een trilling in mijn stem.

Hij nam mijn gezicht in zijn handen en keek zo diep in mijn ogen dat ik wist dat hij recht in mijn ziel keek. ‘Ik ga nooit meer vrijwillig bij je weg, December. Dit is het. We hebben ons door het ergste heen geslagen en dit is waar we nu staan.’

Ik knikte en zuchtte. ‘En wat doen we nu?’ Alles had er tot nu toe om gedraaid om zover te komen.

Er verscheen een adembenemende lach op zijn gezicht. ‘Nu zijn we gewoon gelukkig. Jij en ik en ons huis vol dozen.’

Bam! Bam! De dunne tussenmuur naar de burens was nogal gehorig. ‘Een tikkie vroeg voor dat gebonk, Jagger,’ mompelde ik.

‘Maar misschien niet te vroeg om gebonkt te worden?’ Josh wiebelde met zijn wenkbrauwen en smoorde mijn lach met een kus.

Als geluk zijn eigen stroom had, hadden we heel Clarksville wel kunnen verlichten.

Het alarm van mijn telefoon ging af en op de tast sloeg ik willekeurig op het aanrecht, terwijl ik probeerde te voorkomen dat ik Josh’ mond moest loslaten. *Ach, de pot op met die telefoon.*

Ik sloeg mijn armen om zijn hals en stortte me volledig in de kus, waarbij ik mijn hoofd kantelde op de manier waarvan ik wist dat hij dat fijn vond en ik zijn tong bij mij naar binnen zoog. Hij kreunde, begroef zijn handen in mijn haar en maakte me helemaal gek met elk likje, iedere hap en liefkozing. Josh trok zich terug met een teder beetje in mijn onderlip en legde mijn telefoon het zwijgen op.

‘Het is uit met de pret, Ms. Howard. Je hebt les over een uur en tien minuten.’ Hij zwaaide met de telefoon.

‘En?’ vroeg ik, terwijl ik mijn vingers onder zijn strakke T-shirt liet glijden om de verrukkelijke ribbels van zijn wasbord te voelen.

Met een binnensmondse vloek trok hij zich terug. ‘En het duurt een uur en zeven minuten om er te komen, dus moet jij de deur uit.’

Ik maakte een perfecte pruillip. ‘Ik kan spijbelen.’

Hij pakte mijn schoudertas en mijn koffiethermosbeker en drukte ze in mijn schoot. ‘Nee. We hadden een afspraak. Gewoon leven, wat onder andere betekent dat jij naar school gaat, hoe graag ik je ook mee terug naar boven zou nemen en je mijn naam zou laten schreeuwen terwijl je klaarkomt.’

Ik werd op slag geil en kreunde.

‘Dat is echt zó niet de motivatie die ik nodig heb om nu te vertrekken.’

Hij ging aan de overkant van het keukeneiland staan. ‘We hoe-

ven niet meer te knokken voor een beetje tijd voor ons samen, schatje. Dit is nu normaal. Dus ga jij maar naar school, dan ga ik naar mijn werk. En als je braaf bent...'

Ik wipte van het aanrecht en zwaaide mijn tas over mijn schouder, waarna ik hem besloep tot hij met zijn rug tegen het aanrecht stond. 'Als ik een braaf meisje ben...?' Mijn vingers doken achter zijn broeksband.

Zijn ogen werden donker en zijn blik dwaalde af naar mijn lippen. 'Daar kom je wel achter als je thuiskomt.'

Thuis. Ik woonde samen met Josh. Er trok een nieuwe golf van euforie door me heen. 'Oké, deal. En wat ga jij in godsnaam zonder mij doen?'

'O, gewoon. Aan het werk, misschien die lijstjes ophangen, die je boven in de hal wou hebben. Zonder dollen, wie wil de Gettysburg-toespraak nou aan de muur hebben hangen?'

'Een gedreven historicus die toevallig gek is op die toespraak.' Ik ging op mijn tenen staan en kustte hem. 'Ik zie je later, lief.'

Hij veegde mijn haar achter mijn oor. 'Stuur me een berichtje als je er bent.'

'Doe ik.'

Ik pakte mijn jas uit de kast bij de voordeur en deed de rits dicht en vergat nog bijna mijn koffie terwijl ik met mijn boeken de deur uit vloog.

'December!' riep Josh vanuit de deuropening terwijl ik de autosleutel in het slot stak.

'Josh?'

Zijn lach stal de zon uit de hemel. 'Dit waren de mooiste drie dagen van mijn leven. Ik hou van je.'

'Ik hou ook van jou. Wacht maar tot je me zat bent.' Ik knipogde en hij lachte.

'Gaat nooit gebeuren. Fijne dag, schatje!' zei hij zangerig, waarna hij zwaaide en terug naar binnen ging.

Ik reed onze gezamenlijke oprit af, een tikkie jaloers dat Paisleys auto er nog stond. Ze had alles wat ze face to face moest doen het afgelopen semester al afgerond en maakte haar studie nu af met onlinecursussen. We hadden met zijn allen samen gekozen voor een klein buurtschap in de buitenwijken van Clarksville, Tennessee, en de mazzel gehad dat het nieuwbouwproject nog

twee kanten van een twee-onder-een-kap vrij had.

Jagger zei dat de vastgoedgoden hun romance goedgezind waren en we hadden ervoor getekend. Ik vond het geweldig om zo dicht bij onze vrienden te zijn.

Het was het me meer dan waard om twee keer per week dat uur naar Nashville te moeten rijden om mijn studie aan Vanderbilt af te maken, als ik daardoor elke nacht bij Josh kon zijn. Bovendien gaf het me de gelegenheid om mama te bellen, of bij te kletsen met April of Sam. Met het tot nu toe zachte weer voor januari, was het qua omstandigheden een ontspannen rit.

Ik parkeerde de auto met nog zeven minuten speling en trok uiteindelijk een sprintje naar de collegezaal, waar ik op de dichtstbijzijnde plek aan de U-vormige vergadertafel plaatsnam. Mijn laptop was aan het opstarten toen onze professor binnenkwam.

‘Goedemorgen, laatstejaars,’ zei Dr. Trimble, terwijl hij zijn koffie op de kleine verhoging neerzette. Hij keek de klas rond. ‘Welkom bij Afstuderen. Goed om zoveel bekende gezichten te zien. Voor degenen onder jullie die mij niet kennen, ik weet eigenlijk niet hoe jullie Vanderbilt precies zijn doorgekomen zonder je bloot te stellen aan mijn gezwets, maar chapeau.’

Er klonk even wat vermaakt geroezemoes in de zaal.

Hij wreef een hand over zijn kalende hoofd en rechtte zijn vlinderdasje met pied-de-poulemotief. ‘Voor we beginnen wil ik jullie voorstellen aan mijn AIO.’ Hij gebaarde met zijn hand en ik draaide me met de rest van de klas om naar de achterkant van de zaal. ‘Mr. Graham is bezig met zijn master en doet daarnaast dienst als mijn onderzoeksassistent.’

Mijn mondhoeken krulden omhoog toen Luke ging staan en zwaaide, waarbij hij me een lach en een knik gaf. Hij mimedede: ‘Koffie?’ en ik gaf hem een snel knikje terug voor ik weer verder luisterde naar Dr. Trimble.

‘Hij zal ook de aanvragen in ontvangst nemen voor de opgraving in Turkije die ik dit najaar zal leiden, in Efeze. Degenen van jullie die verdergaan naar een master of doctoraalstudie, doen er goed aan om hun interesse kenbaar te maken, aangezien uitsluitend degenen die worden toegelaten tot het opgravingsteam in aanmerking zullen komen om te starten in een speciale voor-

jaarsopening voor die onderdelen. En nu ter zake.'

Een uur en een dikke syllabus later liepen Luke en ik naar het café.

'Hoe gaat-ie, Rooie?' vroeg-ie, terwijl-ie me een duwtje gaf met zijn schouder.

'Goed,' antwoordde ik terwijl we doorliepen. 'Josh en ik zijn bij elkaar ingetrokken en tot nu toe kan het eigenlijk niet beter.'

'Aha, de ijshockeyster keert weder.' Hij hield de deur voor me open en de lekkere geur van verse koffie kwam me tegemoet.

'De ijshockeyster is nooit weggeweest.' Ik gaf hem een por. 'Hoe is het met David?'

Luke snoof. 'Die laat nog steeds zijn onderbroeken slingeren, maar ik hou van hem, dus wat moet je dan?'

'In het grote geheel niet een heel groot probleem, toch?'

'Er zijn ergere dingen,' antwoordde hij.

'Hopelijk staat er niet zo'n rij. Ons plekje is vrij.'

Toen we onze koffie eenmaal hadden, gingen we op onze kleine loveseat in het hoekje zitten, die we met studies in mijn eerste jaar hadden geclaimd. 'Wat zijn je plannen na je afstuderen?' vroeg Luke, waarbij hij een verdwaalde blonde haarlok uit zijn ogen streek. Hij ging nog steeds voor de surferlook, maar ik begon eraan te wennen.

'Nou, Josh is nu op Fort Campbell gelegerd, dus ik speel met het idee om mijn master te doen... of misschien zelfs te promoveren?'

'Ooh.' Hij boog met een ondeugende grijns naar me toe. 'Praat academisch met me.'

Ik lachte en schudde mijn hoofd. 'Ik... ik heb...'

'Zeg dan.'

'Ik wil me eigenlijk meer focussen op het schrijven, echt de geschiedenis in duiken, misschien een publicatie? Het is waarschijnlijk stom. Ik zou les moeten geven. Dat is veel pragmatischer.'

Luke trok zijn wenkbrauwen op. 'Je hebt een langeafstandsrelatie overeind gehouden en nu wil je pragmatisch gaan doen? Schat, je bent een romanticus – je houdt mij niet voor de gek. En als je eenmaal iets in je hoofd hebt, heb je het ook niet in je kont, dus als jij de volgende David McCullough wilt worden, denk ik

dat de wereld daar wel klaar voor is.’

‘Of de volgende Howard Zinn?’ opperde ik. ‘Alles wat de mensen denken te weten op zijn kop zetten. Van een andere kant naar de geschiedenis kijken en niet alleen vanuit het perspectief van de overwinnaar?’

Hij keek me schuin aan en trommelde met zijn vingers op zijn plastic beker. ‘Jij moet je opgeven voor die opgraving in Efeze.’

Ik proestte bijna mijn koffie over zijn roomwitte trui. ‘Wat? Dat is in Turkije.’

‘Tja, ik denk dat we de locatie niet kunnen verplaatsen, dus ja, je zou wel naar Turkije moeten komen.’

‘Jij gaat ook?’ Dat was zeker een wortel.

‘Aangezien mijn vader het project financiert, moet ik wel min of meer.’

‘Was-ie het zat om ijshockeyteams te kopen?’ grapte ik.

‘Dat was maar één keer en formeel gezien gaat het om een uitbreidingsteam en heeft-ie het dus opgestart, niet aangekocht. Hou op met van onderwerp te veranderen en denk eens aan alle kansen. Misschien wel de meest ongerepte Romeinse ruïnes ter wereld in je eigen handen... Je richt je nog altijd op Europese geschiedenis, toch?’

Ik knikte langzaam, terwijl ik zijn suggestie op me in liet werken. ‘Ik ben net bij Josh ingetrokken. Ik kan niet zomaar weg.’

‘Rooie, we hebben het hier over twee maanden. Dat is voor jullie maar een druppel in de oceaan en je bouwt er gruwelijke *street cred* mee op bij Dr. Trimble, zodat je later weer aan andere projecten mee kunt werken.’

‘Serieus? Als ik jou nog een keer “street cred” hoor zeggen, kun je me opvegen.’

‘Prima, maar je moet je opgeven. Ze nemen je echt wel aan. Zijn je cijfers nog altijd top?’

‘Jawel.’

Kun je hem echt twee maanden achterlaten als je al zo lang bij elkaar vandaan bent geweest?

‘Dan is dit denk ik echt iets waar je over na moet denken.’ Hij rommelde in zijn tas en haalde een bij elkaar geniet stapeltje papieren tevoorschijn. ‘Dit is het aanvraagformulier. Je hebt nog tot de voorjaarsvakantie. Je zou echt een aanwinst zijn, Ember.’

En trouwens, als je nu pas aan je doctoraalstudie zit te denken, loop je achter de feiten aan. Met de opgraving zou je in het voorjaar kunnen starten. Anders loop je een jaar achter. En je kunt ook niet zeggen dat je de opgraving van vorig jaar niet te gek vond en die was vergeleken met deze maar peanuts.’

Efeze. Een serieuze opgraving. De kans om iets te ontdekken – een nieuwe theorie, een nieuw feit, iets waar ik me in zou kunnen vastbijten en waarover ik misschien zelfs zou kunnen publiceren. Een echte kans om iets nuttigs te doen met al het werk dat ik in mijn studie had gestoken. Maar bij Josh vandaan zijn? Vrijwillig weer zo’n afstand? Knettergek. Ik schoof de papieren van me af. ‘Ik kan gewoon niet.’

Hij schudde zijn hoofd en propte ze in mijn tas. ‘Wel waar. Je bent een briljante vrouw, Ember, en als hij zoveel van je houdt als je zegt, zou-ie je nooit tegenhouden. Word niet zo’n vrouw die vergeet wie ze is, alleen maar omdat ze in een relatie zit. Denk er tenminste over na.’

‘Zal ik doen,’ beloofde ik.

Hij praatte me bij over zijn relatie en ik gaf hem de korte versie van onze verhuizing, tot het tijd was voor het volgende college. Vorig semester had ik mijn rooster helemaal volgepropt, dus deze ronde hoefde ik er godzijdank maar drie.

Ik belde Josh vanuit de auto onderweg naar huis. *Thuis!* Ik was nog nooit zo opgewonden geweest over de belofte van een normale avond. ‘Hoi!’

‘Hoi, schatje.’ Zijn stem klonk moe door de autospeakers.

‘Hoe beviel je eerste dag bij je unit?’

‘Beetje dubbel, denk ik. Ben je onderweg naar huis?’

‘Het valt altijd tegen als je nieuw bent en ja, ik ben onderweg. Nog vijftig minuten volgens de navigatie. Zit je in dezelfde compagnie als Will?’

‘Ja, Carter en ik zitten allebei in Charlie. Jagger zit in Bravo met de overige aanvalsjongens. Let jij maar op de weg, dan kijk ik of ik iets van eten kan regelen, goed?’

Er be kroop me een ongemakkelijk gevoel, iets van narigheid. ‘Alles goed?’

‘Als jij er straks weer bent, wel.’ Hij probeerde vrolijk te klinken, maar slaagde er niet helemaal in.

‘Oké. Ik hou van je.’

‘Ik hou zoveel van je dat het zeer doet. Tot over een uurtje.’

We hingen op en ik zette wat muziek op, maar ik kon dat rotte gevoel in mijn buik niet van me af zetten, of stoppen met denken aan die aanvraag voor Efeze in mijn tas.

Ik liep vijf minuten eerder de voordeur binnen dan de navigatie had voorspeld. Onze woonkamer was ten dele ingericht, met sommige van mijn boeken in willekeurige stapels op de witte planken en een paar ingelijste foto’s op de vierkante salontafel.

Mijn vingers streken over papa’s gezicht en die vertrouwde pijn keerde terug. Na twee jaar miste ik hem nog iedere dag.

‘Ik dacht dat je ze misschien een plekje wilde geven,’ zei Josh, die aan kwam lopen vanuit de kleine eetkamer, waar onze vierpersoonstafel uit mijn oude appartement net paste. Hij kustte me op mijn hoofd en trok me in een liefdevolle omhelzing, die me mijn verdriet deed vergeten.

‘Goed idee,’ antwoordde ik, terwijl ik mijn armen om zijn middel sloeg. Hij had zich al omgekleed in een spijkerbroek en een Henley. Ik moest bekennen dat ik mijn Josh liever had dan luitenant Walker. ‘Wat ruikt er zo lekker?’

‘Van de afhaal-Italiaan verderop. Ik heb al je lievelingsrecept meegenomen,’ zei hij, terwijl hij me naar de tafel leidde nadat ik mijn jas en mijn tas had weggehangen.

We gingen zitten en het water liep me in de mond bij het aanschouwen van de tortellini Alfredo die voor mijn neus stond. ‘Dit ziet er zo lekker uit.’ Ik gaf hem een geslepen grijns. ‘Is dit wat ik na mijn schooldagen kan verwachten?’

Hij schoot in de lach. ‘Dag drie en je wilt de taken al verdelen.’

Ik werd rood omdat...

‘Maak je geen zorgen, ik weet dat je al ergens een kleurgecoordeerde lijst hebt liggen die aangeeft wat er wanneer moet gebeuren. Plak maar gewoon op de koelkast, dan zullen we de klus wel klaren.’ Ik smolt meer van zijn lach dan van de wijn die hij had ingeschonken.

Hij kende me veel te goed. ‘Ik heb geen kleurtjes gebruikt, maar dat is nog niet zo’n slecht idee.’

‘In de bureaulade ligt een nieuw pak markeerstiften voor je klaar. Maar vertel me nou eens alles over de eerste dag van je

laatste semester aan de universiteit.’

Ik praatte hem bij over alle colleges, maar aarzelde toen ik aan de aanvraag dacht. ‘Er eh... er is een opgraving.’

‘Nog een? Dat is te gek. Waar ga je heen?’ vroeg hij alsof er niks aan de hand was, terwijl-ie gewoon nog een hap eten nam.

En daardoor hield ik nog meer van hem.

Josh zou me nooit tegenhouden, mijn dromen nooit kleiner maken om de zijne de ruimte te geven. Daarom kon ik die liefde niet misbruiken. ‘Doet er niet toe. Ik ga niet. Ik weet niet eens of ze me zouden aannemen.’

‘Ze nemen je wel aan. Waarom zou je niet gaan?’

‘Het is deze keer niet voor twee weken, maar voor twee maanden, in Efeze in Turkije, en zo lang wil ik niet bij je vandaan zijn.’

‘Turkije?’ Zijn vork bleef halverwege naar zijn mond hangen.

‘Ja, en geen grappen.’ Ik zwaaide mijn vinger tegen wat voor gevatte opmerking hij ook maar zou maken. Jagger had een slechte invloed op hem gehad.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Je moet gaan. Dat is mega.’

‘We hebben ons net door twee hartstikke moeilijke jaren geslagen, Josh. Nu is het tijd voor ons tweeën, onze kans. Je bent te belangrijk voor me om er nu tussenuit te knijpen om met zand te spelen.’

Supervet, superzeldzaam, superhistorisch zand.

‘Je moet echt gaan.’ Zijn stem zakte een octaaf en hij sloeg zijn ogen neer.

‘O nee, niks ervan. Je gaat hier nu niet op zijn Josh helemaal onbaatzuchtig zitten zijn. Ik wil deze tijd samen met jou – barbecueën met onze vrienden en stiekem gaan kijken als je moet vliegen. Ik kan hiervandaan onderzoek doen. Ik heb Turkije niet nodig. Ik heb jou nodig.’

Zijn vork kletterde op het bord, wat abnormaal hard klonk in ons kale huis. ‘We zullen deze zomer toch niet bij elkaar zijn, December. Je moet gaan, omdat ik weg ben.’

Ik legde voorzichtig mijn vork neer, terwijl ik een misselijkmakend voorgevoel kreeg. Ik ging bijna over mijn nek en mijn hart sloeg een paar slagen over.

‘Hoezo? Waarom ben je weg?’

‘O Jezus, schatje. Ik vind het zo erg.’

En toen wist ik het ineens.

‘Zeg het.’ *Zeg het niet. Ontken het.* Ik wierp een blik op de tweesterrendienstvlag die in ons raam hing. Paisley en ik hadden ze zo leuk gevonden toen we ze samen hadden uitgekozen. Maar waar Paisleys sterren allebei blauw waren, was een van onze sterren goudgekleurd, voor papa. Ik rukte mijn ogen los, weigerend om er zelfs maar aan te denken om er welke kleur dan ook bij te borduren, en hield de blik vast van de man die mijn ziel bezat. ‘Zeg het me, Josh.’

‘We worden uitgezonden.’

Mijn ogen vielen langzaam dicht, alsof ik me hiervoor kon verstoppen, alsof ik het buiten kon sluiten. Het kon naar Honduras zijn, of Guatemala, of zelfs naar Korea. Het hoefde niet daarheen te zijn, naar dat land dat hem bijna zijn leven had gekost en dat me uiteindelijk mijn vader had afgenomen.

‘Waar?’ Onze blikken kruisten en de ruimte tussen ons in liep vol met alle liefde waar we zo hard voor hadden gestreden, in een poging de scheuren te dichten die binnenkort een onoverbrugbare kloof zouden worden.

‘Afghanistan.’

Tot zover ons ‘normale leventje’ dus.

ONWEERSTAANBAAR

Het verhaal van Josh en Ember gaat verder. Veel verder dan Ember ooit heeft gewild...

Josh en Ember hebben alles doorstaan: verdriet, afstand, het zware militaire leven. Dat laatste heeft zij trouwens nooit echt gewild, want nadat haar vader is omgekomen in Afghanistan wordt ze geregeld bevangen door angst om ook Josh te verliezen. Het laatste wat ze wil is hem naar Afghanistan zien vertrekken. Dat is echter precies wat er gebeurt.

Onweerstaanbaar is het allerlaatste deel in de Flight & Glory-serie, waarin **Rebecca Yarros** schrijft over liefde in het leger. Als vrouw van een militair is zij gewend aan het wachten en de angst. Alhoewel, gewend? Wat ze met haar boeken zo treffend duidelijk maakt is dat je hier nooit aan kunt wennen – je kunt er hooguit mee leren omgaan.

ISBN 978 94 0190 920 4 NUR 340

9 789401 909204

Z&K

www.zomerenkeuning.nl